

Toto je Radimův příběh. Žádný smyšlený román. Je to příběh člověka, kterého si nesmírně vážím jako přítele a nyní ještě více, protože se svým příběhem rozhodl pomoci ostatním.

S přihlédnutím k autentičnosti jeho příběhu jsem ponechala nespisovnou formu včetně několika sprostých slov, abyste lépe pochopili skutečnou hloubku Radimových emocí.

Jitka Trnková

DENÍK GEMBLERA

Ahoj. Jmenuju se Radim a jsem GEMBLER. Giganticky Egoisticky Maximálně BLbej ERror. Pleskač. Bedňák. Závislák. Letos (2021) mi bude 41 let, mám úžasnou ženu Ivču a skvělého syna Adama, kterému budou na podzim čtyři roky. Pracuju jako "ajták" na volný noze. Mám rád vychlazený pivko a naše pravidelný sobotní odpoledne plný srandy s nejlepší kamarádkou Jítou, jejím přítelem a jejich čtyřletou dcerou. Tolik asi o mně, na to, abych byl víc konkrétní, nemám koule. Stydim se. Stydim se za to, že jsem to dopracoval až tak daleko, že jsem si musel říct o pomoci svojí nejlepší kamarádce, protože před vlastní ženou by mě hanba fackovala. Jednou kápnu božskou, ale teď nemám sílu bát se i o náš vztah a budoucnost.

Můj průser se datuje do roku 2020. Konkrétně konec června 2020. Divnej rok. Covid-19, pandemie, šílenství. Jsem pohodář, takže katastrofický scénáře mě nechávaj v klidu. Žena naopak panikaří, já uklidňuju, maximálně se věnuju vytouženému synovi a užívám si home office :-). Jednou za čtrnáct dní jdeme s kolegama "ajtákama" na tajňáka na pivko, abysme neztratili kontakt. Taky proto, aby nám z těch ustrašenejch ženských, co máme doma, nehráblo. Vedeme takový ty klasický chlapský řeči o fotbale, politice, teplotě a kvalitě piva, však to znáte :-). No, a pak přijde řeč taky na volnej čas, kterýho je díky home office o trochu víc, než by bylo zdrávo. Dělíme se na dva tábory. První, slušníci, pomáhaj manželkám s domácíma pracema, nadšeně vynášejí odpadkový koše a večer usínají s pocitem maximální spokojenosti, jak zase udělali maximum pro to rodinný štěstí. Uznávám, že domácí práce moc nemusim, taky kterej chlap by se dobrovolně hlásil. Když je potřeba, pomůžu, ale naproti tomu rozhodně nechodim. A pak je tady druhej tábor, divočáci, kterej přes den poctivě pracuje, občas doma s něčím pomůže, pomazlí dítě a pak ženu, a když to doma všechno odpadne, neví, co dál s volným časem. Do tohohle tábora jsem bohužel zapadnul i já. Ne, že bych nebyl večer unavenej, ale prostě tak nějak bejt celej den doma není ono. Kolikrát si říkám, sakra, co bych teď dal za nějakěj nevyžádaněj hovor s operátorem, jak já bych se bavil! Smůla. Operátoři maj asi všichni covid. Logicky tedy přichází na řadu téma, co my divočáci vlastně po večerech děláme. Sonduju a zjišťuju, co by mě tak zaujalo. Jasně, porno, to je taková ta klasika a ne každej je z toho zrovna odvařenej. Plejstejšny, střílečky, nuda a šed'. Parťák "Dejř", co shodou okolností pracuje externě pro stejnou firmu jako já, nabízí řešení. "Ty vole, já začal hrát na netu poker." Jo, už jsem o tom slyšel, že když je člověk šikovnej, dokáže si dokonce i slušně přivydělat. Ne, že bysme zrovna dělil bídu s nouzí, ale každá kačka se hodí. A když to nehodí kačky, aspoň to nějak zaplácne čas. "Občas si zahraju nějaký bedny, když mě přestane bavit přemejšlet, a docela vyhrávam," pokračuje Dejř. Pomalu si získává mojí pozornost. "Jako automaty?" utvrzuju se, že jsem ho správně pochopil. "Jasně, jsou jich tam stovky, lítaj tam jackpoty a dostal jsem i nějaký vstupní bonusy, takže za mě super!" Dejř zvedá panáka vodky a symbolicky si se mnou přes půl stolu přitukává. Ostatní jen poslouchaj, zřejmě se jako já zasekli u těch stříleček. Tak fajn, budu se tvářit, že mě to nijak extra nezajímá, abych nebyl za exota. Měníme téma. "Kdo platí další kolo?" zvedám nad hlavu prázdnýho panáka....